

POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVO

Pojedini broj stoji 1 dinar

MALI ISTRANIN

GOD. VI.

OŽUJAK 1935.

BROJ 7.

Mala pošta

Stj. Matasović, Carevdar. Mi ti vjerujemo, jer znamo, da naši prijatelji i povjerenici mogu biti samo čestiti i pošteni ljudi. Brisali smo, a u buduće šaljemo samo 22 kom. Da si nam zdravo!

B. Braun, Osijek. Knjiga o Kloku, ako se nade dovoljan broj pretplatnika, stajat će oko 25.—, najviše 30.— Din. Želiš li je predbilježiti javi nam.

Sokolsko društvo, Ivanićgrad. Postupit ćemo u smislu Vašeg pisma. Hvala Vam na dosadašnjoj pažnji. Zdravo!

Branimir Rukavina, Petrinja. Nemoj, zaboga, tako oštro! Rekli bi nam odmah, da hoćemo rat s Italijom.

Ivo Zorica, Šibenik. Najviše, dakle, voliš Kloka i Jožića. To je dobro, naučit ćeš nešto zemljopisa, ali ne zaboravi pročitati i druge poučne članke i priče u listu. Kako vidiš iz današnjeg oglasa mi ćemo poslušati Tvoj savjet, pa ćemo nastojati štampati posebnu knjigu. Dakako ako se nade dovoljan broj onih, koji se predbilježe. Čim bude više naručitelja tih će knjiga biti jeftinija.

Radoslav Kovač. Posla je dosta, no to ne smeta. Samo vi pišite što želite mi smo vam uvijek spremni na svaku uslugu. Ima vrlo mnogo upita pa nam je teško odgovarati svakome pismeno. Ovako ide brže i kraće.

Slobodan Šakota, Beograd. Tvoja pripovijest je lijepa, ali nije vjerojatna. Ti si uzeo sadržaj iz Istre, a nije Ti dovoljno poznat slučaj o kom pišeš, kao ni prilike pod kojima se zbio. Beram nije Beograd, nije grad. To je sasvim malo selo, bez kvarta i bez policije. Tragedija Vladimira Gortana zbila se dakle u sasvim drukčijim prilikama.

Zvonimir Vučićević, Županja. Nije naša krivnja, što je list stizavao zgužvan. Dok do tebe dode prode mnoge pošte i kroz mnogo ruku. Mi ćemo tome svakako nastojati predusresti, pa ćemo list slati u buduće u pasicama ili u torbici.

Janko Mikolji, Visoko. Kad šalješ odgonetke ne trebaš nam poslati istrgnuti list Malog Istranina. Odgonetke napiši na čist papir, a pojedine brojeve Malog Istranina spremaj i čuvaj, da ih možeš na koncu godine dati za par dinara uvezati u lijepu knjigu.

Zdenko Bohaček, Visoko. I za tebe vrijedi isto.

I čekajte nas, čekajte nas! — Doć ćemo
Jest zavjet neki između nas i vas
..... O Istro, grano otaječena, vežem te
Za srce svoje baš u ovaj čas.

Vladimir Nazor

MALI ISTRANIN

GOD. VI

ZAGREB, OŽUJAK ŠKOL. GOD. 1934/35

BR. 7

Predsjednik bratske Česko-slovačke republike TOMA MASARYK navršio je 85 godina

Od svijetu slavenskih naroda Česi su bili oduvijek naša najdraža braća, na koju smo se u svakoj prilici, u svakoj potrebi, mogli s pouzdanjem osloniti.

Kad je kod nas u Istri započelo narodno buđenje, a nama je falilo narodne inteligencije, iz Česke se odmah odazvao lijep broj rodoljubnih svećenika, koji su došli da službuju u onoj našoj siromašnoj kamennoj zemlji i založili se za našu pravednu narodnu stvar, kao da su rođeni sinovi one naše zemlje.

Kad su se u carskom Beču naši zastupnici borili i zauzimali da nešto za svoj narod postignu, uz njih su uvijek stali, rame o rame, kao jedan čovjek, svi češki zastupnici.

U bivšoj austro-ugarskoj ratnoj mornarici najveći su borci za naše more, za naše narodno oslobođenje i ujedinjenje bili baš češki mornari, koji su Jugoslaviji, uz Istrane i Dalmatince, spasili more i mornaricu.

A tko da zaboravi junački stav cjelokupne česko-slovačke javnosti, kad su talijanski siledžije u Istri na pravdi Boga postrjeljali našega Gortana i malo zatim četiri mučenika na Bazovici. Česka je štampa razotkrila tada pred cijelim svijetom ono što ni mi nismo smjeli. Ona je prikazala u svoj njenoj golotinji svu vajnu dvijetisućogodišnju latinsku »kulturu« i sve kukavno junaštvo naših gospodara, koje se pokazalo u . . . pucanju s leda u nemoćnu, lancima okovanu, istarsku omladinu.

Nijedan slavenski narod nije se u tim časovima pokazao da nam je tako bliz i tako odan, kako je to učinio bratski narod Česko-Slovački.

Dne 7. ožujka sav je narod česko-slovački slavio veliko slavlje. Toga je dana nadasve zaslužni predsjednik njihove republike, Toma Masaryk, navršio 85. godinu života. Nije bilo Čeha ni Slovaka, ma na

kojem se kraju svijeta on nalazio, koji nije iz puna srca proslavio kao svoj najveći blagdan taj veliki dan svoga dragoga »tatička«. Na desetke hiljada vatra planulo je u predvečerje toga dana po svim bregovima diljem česke zemlje.

Česi se ponose svojim velikim sinom. Cijelom je svijetu poznata duboka naobrazba, plemenitost duše, veličina uma i srca, i fanatična ljubav Masarykova do domovine, koju je, može se reći, on stvorio. Kaže se, da je Česko-Slovačka Masarykova republika. I s pravom. On ju je zamislio, on ju je vodio kroz sve strahote svjetskoga rata, kada su se česke legije pod njegovim duhovnim vodstvom borile za nju na svim krajevima svijeta, on je ulio ljubav do nje u srca svih Čeha i Slovaka, ona je njegova kćerka . . . Zato ga i s pravom svi Česi zovu svojim dragim ocem, svojim »tatičkom« . . .

Da živi bratska Česko-Slovačka republika!

Da živi još dugi niz godina njezin tatiček, president Masaryk!

Kako sam putovao k Masaryku . . .

Glasoviti česki književnik František Langer bio je za vrijeme rata legionar u Rusiji. Moramo naime znati, da su svi česki vojnici, čim im se pružila prilika bježali iz Austrije u Rusiju, da tamo stupe u redove českih legija, koje su se onda borile protiv Austrije za slobodu i samostalnost česko-slovačke republike.

František Langer opisuje u dječjem listu »Mlady Svět« kako je na poziv Masarykov putovao vlakom u Moskvu.

»Našao sam mjesto u vojničkom vlaku« — priča Langer — »u otvorenom vagonu, gdje sam se smrzavao od jutra do mraka. Pod večer pozove me jedan brat Čeh, neka bih došao k njemu u zatvoreni vagon, jer da je tamo jedno mjesto slobodno.

Pošao sam. Bilo je uistinu mjesta još samo za jednog čovjeka. Bilo je toplo, a to je bilo glavno . . . Naokolo su sjedili jedan uz drugoga česki legionari iz raznih pukova.

Razgovaramo, pričamo, odakle je koji od nas, a ja se pohvalim, da idem u Moskvu, kamo da me zove sam Masaryk. Pokazao sam im i brzojav. Brzojav je išao od ruke do ruke, svatko ga je htio vidjeti, svatko pogledati, kao da ga je pisao vlastoručno sam Masaryk. Svi su me gledali s udivljenjem. Jedan mi je ponudio toploga čaja . . .

Bio sam umoran . . . Oči se stale same zatvarati. Ali voz je previše tresao, glava se njihala i klimala na sve strane, nisam je imao kamo nasloniti i bilo mi je nemoguće spavati.

Najednom jedan od braće, koji je sjedio do mene reče: »Brate, nasloni se malo na mene, pa ćeš možda moći zadrijemati...«

Naslonio sam glavu na njegovo rame i za čas sam već tvrdo spavao. Nije čudo. Prošlu sam noć probudio na kolodvoru u Polonoju.

Probudio me mlaz svježeg zraka, koji je dunuo kroz otvorena vrata. Protrljam oči. Nebo se modrilo, vani su se razaznavali predmeti. Bile je već jutro.

»Ti si dobro spavao, brate moj, cijelu noć,« reče mi vojnik o čije sam se rame naslonio i stane protezati svoje umorne kosti.

»A ti nijesi spavao!« upitam ga ja.

»Kako bih spavao, kad ti imaš tako tešku glavu.«

Nasmijao sam se i bilo mi je žao tog vojnika, koji je jadnik cijelu noć probdio, ne usudujući se ni maknuti, samo da se ja mogu naspavati na njegovom ramenu.

»Htio sam da se temeljito ispavaš, da bi mogao doći svjež i ispavan našem dragom tatičku Masaryku,« reče mi.

U tom sam se času spomenuo kamo putujem. Radi onog telegrama, radi imena Masarykova, siromašni je onaj vojnik podmetnuo svoje rame pod moju glavu. I cijelu noć nije oka zatisnuo, samo da mogu ja spavati. To nije bilo samo bratstvo. To je bilo nešto više, nešto mnogo, mnogo više...

Maca i vrapci

Mala maca Muca
sjela u karuca,
pa se vozi sama
kao prava dama.

Kraj karuca skaču
dva zelena žapca,
a pod rudom složno
vuku je dva vrapca.

Putujući tako
prođu zemlje mnoge —
Sirotani vrapci
izraniše noge.

U to im se desi
još nevolja ljuta,
usred guste šume
sadu s pravog puta.

Razbjesni se maca
i otjera žapce,
a svu krivnju svali
na sirote vrapce.

Pa onda u srdžbi,
ni dužne ni krive,
nemilo ih ščepa
i pojede žive.

Al tek sada jadu
dosjeti se Muca...
Ko će joj iz žume
Izvesti karuca?

Gabrijel Cvitan

Stari barjaktar

Kad je starome barjaktaru Mikuli umrla jedinica Zora, a on ostao na ovom svijetu sam, proplakalo je u njemu srce, kao u djeteta. Više nije imao nikoga da mu za dugih jesenskih večeri čita staroga »Kačića«, što mu ga još kao djetetu darovao narodni biskup, da mu pjeva bojne pjesme naše i da ga svojim milim i slatkim govorom razgovara. Svega je toga nestalo, kad je smrt zakucala na vratima njegova doma i dobroj djevojci pokosila mladi život. Od toga dana zamukao je život u Mikulinu domu, povenulo je cvijeće na njegovim prozorima, ugasla sreća u njegovim očima. Prolazili dani — sjetni i tužni.

U to se vrijeme narod u Mikulinom i okolišnim selima uzeo da buni. Svijet nije više mogao da podnaša nerpavde, kojima ga je mučio Talijan iz grada, pa odlučio da se digne. Prilika se pružila lijepa. Vlast raspisala nekakve izbore. Naši odsjegli: Mi ćemo da nam bude poslanikom čovjek pravedan, dobar i milostiv, čovjek našega roda i jezika. Talijani se u gradu nasmijali i zaprijetili našima:

— Jao vama pokažete li se u dane izbora u našem gradu.

Naši odgovorili:

— Vidjet ćete nas...

Svijet iz Mikulinog sela dogovorio se s drugim okolišnim seljanima, pa uglavili, da će u dan izbora svi složno u grad. — A da im pokažemo, kako ih se ne plašimo zamolit ćemo staroga Mikulu, da nam dade onu svoju lijepu trobojnicu. S njom ćemo mi u grad s našom lijepom narodnom trobojkom...

Stari je Mikula imao odista vrlo lijepu zastavu. Prvi ju je put izvjesio, kad je za prevrata izgledalo, da je i Istra oslobođena, pa da će i ona nakon stotina godina patnja zakliktati sretna u toplom krilu majke Jugoslavije. Tu mu je divnu zastavu sašila i svojim lijepim rukama izvezla mila kćerka — pokjna Zorica. On je tu zastavu čuvao u bršljivoj škrinji i kao narodnu svetinju i kao predragu uspomenu na

mrtno dijete. Zato je i rekao ljudima, kad su došli moliti ga da im je pozajmi:

— Od srca rado, ali vi znate... trobojnica je njezino djelo i ja je ne mogu dati u druge ruke. Trebat će pustiti meni, da je ja nosim...

— U grad, djede Mikulo?...

— Kamogod ustreba...

— Ali, djede Mikulo, u gradu bi moglo biti okršaja, možda i krvi... Nije to za Vaše godine, djede Mikulo...

— Pomislite, kako bi bilo Vama i nama, da Vam je istrgnu. Pred našim bi je očima vukli po blatu. Kakva bi to bila sramota — nadodali drugi.

Stari Mikula odgovori mirno:

— Ne trošimo riječi! Bit će onako, kako sam ja rekao.

Svijet slegnuo ramenima:

— Kad je to njegova volja, neka mu bude. Mi ćemo već čuvati i njega i zastavu.

Svanuo dan izbora. Pred crkvom se okupilo čitavo selo. Svi su spremni, da krenu u narodni boj, još samo čekaju svoga staroga barjaktara. Eno ga: već dolazi i on. Ide lagano i dostojanstveno. U rukama mu debeli držak, a visoko nad glavom lelija se sveti znak našega imena: svjetla i sjajna trobojnica naša. Svečano se drži stari Mikula. Na njemu je svetačko odijelo, a bijela mu i dugačka brada lijepo je počesljana i uređena. Na staračke mu usne pade kadšto okrajak zastave i on ga dugo cjeluje i ljubi.

— Da Bog živi djeda Mikulu, kliknuli seljani. Digli u vis kape i u tom su času mnogi prosuzili od neke posebne miline. A stari zapjevao pjesmu, koju mu je toliko puta pjevala pokojnica: Zastave se naše viju... Krenuše na put. Starac pred narodom uspravan, neustrašiv, dostojanstven. Seljani za njim, puni vatre i ponosa, gotovi da srnu u boj za svoje pravice.

Eno ih već na podanku brežuljka na kom je tudinae savio svoje gnijezdo. Taman se nekoliko uspeli uzbrdice, kad li se iz guštare poviše puta obori na njih kiša kamenja.

— Naprijed braćo! viče stari Mikula. Svi pobrzaju za njim. Ali ne učiniše ni deset koračaja, kadno se iz šikare izvuče hrpa Talijana, koji nasrnu na staroga barjaktara, da mu istrgnu zastavu. Ali stari se ne da. Ljuto se brani, a priskočili mu u pomoć i drugi. Nasta metež, motanje, lupa i buka. Talijani navaljuju, ali naši ne popuštaju. — Abbasso la bandiera! (Dolje zastavu!) viču neprijatelji, ali se svjetla trobojnica vije visoko u zraku, jer je čvrsto drži ruka staroga barjaktara. A borba potrajala. U neke bljesne nad glavom staroga Mikule nož. Oču se mukli jank i zastava se ponešto nagne. Dvadeset neprijateljskih ruku pruži se spram nje, da je uhvati i pod noge baci, ali se trobojnica sretno izmakla i opet vinula visoko u zrak. U taj mah odjekne na podanku gromovit glas:

— Držite se naši! Pomoć vam dolazi!

I doista, sva je cesta na podnožju brda ujedared pocrnila od mnoštva sto je trkom hrlilo svojima u pomoć. Kad to vidješe Talijani nagnuše u bijeg. U taj se čas trobojnica ponovno nagnula.

-- Djeco pridržite! muklo će stari Mikula.

Svi priskočiše, da prihvate zastavu. — Krv! — zgrozi se svijet. — Djede Mikula, gdje su vas ranili? Starac pridignu lakat desne ruke, a to mu iz rukava potekla silna krv.

— Zasjekli me nožem, dahnu i sav se uzljulja. Pidržiše ga, potekoše k vodi i okvašenim rupecima ispraše i privezaše mu ranu. Na to pristupe četvorica mladih, uzmu starca na ruke i na pola onesviještena ponesoše ga natrag u selo.

Uveče su mu vratili trobojnicu čistu i neokaljanu, da ju opet spremi na skrovito mjesto, da ne dopane ruku dušmaninovih. Stari je ležao u vrućici. On nije prepoznao svojih prijatelja, ali kad je ugledao svoju dragu trobojnicu, oči mu sinuše čudnim bljeskom, a iz zgrčenih mu se usta izvinu glasi bojne pjesme: Zastave se naše viju...

Starac je morao u bolnicu gdje su mu liječnici otpilili ruku, jer je rana na njoj bila teška. A iza toga morao je na dugo vremena u zatvor, jer su ga vlasti zbog nošenja naše zastave teško kaznile... No on je sve podnio. Kad se je vratio u svoje selo narod ga je sa suzama dočekao. Od toga doba su ga seljani štovali i ljubili kao sveca. Redom su dohobile žene u njegovu kuću, sterale mu krevet, ložile vatru na ognjištu, prale mu suđe, čistile i redile odijelo. Starac im je pak za uzdarje čuvao i tetošio djecu, učio ih lijepomu i dobromu, pripovijedao im mnogošto o starim i slavnim vremenima, o narodnim junacima i njihovim viteškim djelima. Milo je bilo vidjeti, kad bi se na proljetnom suncu okupila oko starčeve lijepe i bijele glave četica veselih mališana, i kako svak od njih gleda da mu čimgod ugodni. Tako su djevojčice nosile cvijeće, vezale ga u kite i stari je morao pustiti, da ga male vragoljanke njime okite. A onda bi posjedali oko njega i zaredale bi priče. A kad bi kome od djece pao pogled na starčev viseći rukav, eto opet nove navale na djeda da priča, kako ga je ono Talijan zasjekao. A djed bi pričao i kod toga bi mu se obrazi nekuda kao zasvijetlili. A kad bi djeca požalila što je siromah djed izgubio ruku, stari bi Mikula uskliknuo: — Ne, djeco! Ni stotina odsječenih ruku ne plati jednog malenog okrajka izgubljene narodne zastave. Naša trobojnica, djeco, znamen je našega imena, naše časti. Da sam ja pustio iz ruku onoga dana moju trobojnicu, tudinac bi bio po njoj gazio. Narodnu zastavu treba držati visoko i kad ustreba dati za nju i obje ruke i glavu...

Tako, djeco, a sad dajte da zapjevamo: Zastave se naše viju... Djeca zapjevala. Zapjevao i starac, jako gromko. Od napora potresla mu se ramena i uznjihala onaj ubogi, viseći rukav.

Viktor Car Emin

Istarska klupa...

Eno vam ga djeco, gdje sjedi u trećoj klupi s kraja. Lijep je dječak, preplanula lica. Tko ga vidi odmah kaže, da je s mora. I jeste! Ivić je dijete naše zarobljene Istre, a obraze mu preplanulo sunce, koje tako lijepo sja na našem plavom Jadranu. Ivić je s one strane, gdje sirota Istra roni suze za djecom svojom i vije uzdahe put nebesa, s one strane, gdje se diže Učka gora pod kojom se stislo Ivićevo selo.

U našoj školi svaka klupa nosi ime kojeg našeg velikana, bilo nečeg, što nam je sveto i milo. U svakoj klupi sjede po tri dječaka ili djevojčice. Toga dana, kad su učenici davali imena svojim klupama, nije Ivića bilo u školi. — Učenici moraju, da se dogovore o imenu svoje klupe, to da našampaju na komadić papira i prilijepe na klupu s kraja.

Treća klupa dobila je ime »Istarska klupa«.

Kad je Ivić došao drugog dana u školu i opazio ceduljicu s natpisom »Istarska klupa«, plakao je dugo i gorko. Sigurno je plakao za svojom nesretnom Istrom, a možda je plakao i od sreće, što je opazio da i njegovi drugovi misle na Nju.

Martin Fuček

Magarac

Kad je Bog stvorio životinje, pripovijeda se tako u staroj priči, naredi im da se poredaju pred njime, da im dade odnosna imena. I pozva Adama, da ih nazove raznim imenima. Životinje poslušale, a Adam započe:

— Ti ćeš se zvati lavom, ti lisiicom, ti vukom a ti slavujem...

Kad su sve dobile svoja imena reče im Gospod:

Sutra ćete doći opet ovamo, da vidim, da li zapamtiste svaka svoje ime.

Magarac bijaše u ono doba dražesno zvijere i nije imao dugih ušiju. Adam mu bijaše nadjenulo lijepo ime, a Bog mu preporučio, da ga ne zaboravi.

Kad su drugog dana osvanule sve životinje pred Gospodom ponoviše svaka svoje ime. Jedino se magarac nije više sjećao svog imena.

Rasrden Adam uzme ga za uši, pa ga dobro potegnu i nazove ga magarcem. I od tada ga tako zovu i imade duge uši.

Pokušao je više puta da se popravi i da što god nauči, ali zaman. Do danas nije mogao zapamtiti nego samo dva slova abecede: I i A, koja on opetuje od vremena do vremena teškom mukom i velkom krikom.

Po stranom izvoru: Rikard Katalinać Jeretov

Juda

Gostioničar Častohlepić pošao u grad. Ponosno digao glavu i stupao odmjerenim koracima. U ruci je nehajno vrtio šap sa srebrnim drškom. Sretao se sa seljacima. Okretali se prezirno od njega. Nijedan da ga pozdravi.

»Mrze me,« mrmaljao je Častohlepić, »no fućkam ja nato. Niti mi sole, niti drobe. Crknuo bih od gladi da nije Talijana. Od njih živim, njima i služim. A kada je seljak bio u mojoj gostioni? Kada je ispio čašicu vina? Što zaradim, zaradim od talijanske gospode.«

U tim mislima došao je i do dućančića. Na vratima je stajao šjor Bepo i već ga izdaleka pozdravljao:

»Bon giorno signor Častohlepić! Kuda, kuda, ako smijem pitati!«

»Imam u gradu nešto posla,« rekao mu Častohlepić, a da se nije ni zaustavio.

Izašao je iz sela i skrenuo poljskim putem u grad. Bio je lijep proljetni dan. Sunce je prijatno grijalo. Na livadi se bijelile visibabe i žuti jaglac. Na vrbovim granama raspupale se svilene mace. Vrapci veselo živkali a visoko gore pod vedrim nebom pjevala ševa. Svježje brazde oranice odisale mirisom proljeća.

Častohlepić nije osjetio proljeće. Zavezao se u duboke misli. Stotinu misli vrzlo mu se glavom a sve se splele u jedan čvor: »Trebalo se obogatiti. Novaca i opet novaca da mu je steći. Pa makar ih istisnuo iz krvi svoga rodenoga naroda. Onda njegov sin neće morati biti pripuz kao on. Tako došao i u grad pred sudsku palaču. U hodniku se progurao kroz hrpu ljudi i zakucao na jednim vratima.

»Avanti!« odazove se krupan glas. Ude.

»O, signor Častohlepić! Zar tako ranof!« pode mu sudija ususret i prijazno mu steže ruku. Ponudi mu stolicu. Izvale se u mekane naslonjače. Pripalili smotke i rasprieli razgovor o svemu i svačemu: o mingloj zimi, o slabim poslovima, o besposlici te o životu na selu.

»Selo to je naša velika briga. Malo imade patriota na selu, vrlo malo« tužio se sudac. »Da nam je par stotina ovakvih kao što ste Vi, gospodine Častohlepiću, Istra bi bila brzo potalijančena.«

»Ali« branio se Častohlepić od laskanja »ta to je moja dužnost!«

»Znam, znam« nadoveže sudac »vi ste nam odan dušom i tijelom. Već ste nam vrlo mnogo usluga iskazali. I za danas sam Vas zamolio radi jedne takove stvari.«

Častohlepić se duboko nakloni: »Stojim Vam na uslugu!«

»Danas će se suditi onim mladićima iz Vašega sela« reče sudac »koji su skinuli sa škole ploču sa talijanskim grbom. Vi znadete da se to dogodilo noću bez svjedoka. Razumjećete, da ih sud ipak ne može osuditi bez ikakvih dokaza. A mladići su opasni. Treba ih odstraniti. Zato sam Vas zamolio da budete svjedok, da posvjedočite da ste ih vidjeli kako su skidali ploču. A da Vas ne zamaram dugim preslušavanjem ja sam već sastavio zapisnik i molim Vas da ga potpišete!«

»Drage volje« reče Častohlepić, umoči pero i potpiše.

»Tako, stvar je u redu« zahvaljivao se sudac sušeći upijačem tintu. »Još jedamput Vam hvala« stisnuo mu toplo ruku na oproštaju »i budite

uvjereni da nećemo zaboraviti Vaših usluga. Ako Vam se ne žuri, mogli bi da zajedno ručamo u hotelu »Adriatico nostro«.

»Vrlo rado« reče Častohlepić.

Izašao je na uski sudski hodnik. Karabinjeri su upravo tjerali sužnje na preslušavanje. Častohlepić se povukao u vratnice dok prođu. Vodili su mladiće iz njegovoga sela. Lica su im bila blijeda, izmučena. Pogled bolan pun patnje. Išla su dva i dva vezana zajedno. Među njima bio i Ivić, sin njegova susjeda. Dijete od petnajst godina. Ivić ga primjetio u vratnicama. Okovi na njegovim rukama jače zazvečашe. Zastao je pred Častohlepićem, pljunuo mu u obraz i dobio:

»Judo! Za koliko si srebrnjaka prodao svoju domovinu!«

Karabinjer udari Ivića u rebra i potjera dalje. Častohlepić izvadi maramicu da obriše lice. Na sreću je hodnik bio prazan. Niko to nije vidio. Ode u grad. Šetao je ulicama. Kad je zazvonilo podne, krene prema restauraciji »Adriatico nostro« (»Naš Jadran«). Za stolom su već sjedili: sudac, liječnik, načelnik i par časnika; sami stari njegovi znanci. O nečemu su živo razgovarali. Častohlepića veselo dočekaju.

»Pomislite!« okrene se časnik Častohlepiću »oni mladići iz Vašega sela nikako da priznaju. Nisu pa nisu. Kad smo im rekli da ste ih Vi vidjeli, napali su Vas da ste lažac, Juda, nitkov. Tek kada smo im malo prštiće izboli iglama i podgrijali tabane, priznali su.«

Donesu na to ručak. Za vrijeme jela ustane predsjednik mjesne fašističke organizacije i nazdravi Častohlepiću, čovjeku rijetkog poštenja, velikome rodoljubu. »Vaš patriotizam« naglašavao je on, »poznat je i na najvišem mjestu i naskoro će, gospodine Častohlepiću, resiti Vaše grudi visoko odlikovanje.«

Častohlepić se rastapo od ponosa. Naruči najskuplja vina. Pijača započne. Već se mjesec visoko gore uzverao na nebo, kada se Častohlepić sjetio da treba poći kući. Prijatelji su ga sustavljali da kod njih pre-spava.

»Ne, ne« pentao je pijani Častohlepić »moja bi stara bila u brizi. Moram kući.«

Ispratiše ga do na kraj grada. Častohlepić skrene u polje. Poljem se prelila srebrna mjesočina. Uz put su se crni^{le} vrbe i pružale dugačke grane prama mjesecu. Išao je nesigurna koraka.

»Uhu! hu, hu, hu« smijala se s drveta sova.

Častohlepić se stresa. Bilo mu je neugodno.

Pričini mu se da ga neko zove. Obazre se. Nigdje nikoga.

»Glupost. Pričinja mi se. Previše sam pio« a na koži mu poskakali žmarci.

»Častohlepiću!« začuje opet.

»Ko je!« upita i stane.

»Ja« šane mu neko u uho. »Tvoja savjest.«

»Šta hoćeš!« propenta Častohlepić.

»Čuj! Pozdravlja Te Ivić i njegovi drugovi iz tamnice. Večeras su ih opet mučili. Kad se pijani časnik rastao s tobom pošao s cijelim društvom u tamnicu. Strašno su ih mučili. Kostu su pucale, krv je bri-gala. Cvilili su kao guje u procjepu.«

Častohlepić se stresa.

»Huhu! huhuhu« smijala se s drveta sova.

»Dobićeš orden« šaptala mu savjest »a znadeš li koliko si života upropastio dok si ga zaslužio? Slušaj! Ivić i njegovi drugovi leže u tamnici. Umiru. Tko ih je ubio? Ti!«

»Ne, nisam ja« branio se Častohlepić i pojurio da se riješi savjesti. Granje mu šibalo lice. Nestajao mu dah. Noge se tresle a srce strašno udaralo: Probiće grudi. No savjest mu je opet bila za petama i šaptala mu u uho:

»Sjećaš li se Tome Pavlovića? Onoga Tome kojega si prijavio da čita zabranjene novine iz Jugoslavije. Premetačinom su ih doista i našli kod njega u sjeniku. Niko nije znao da si mu ih ti podmetnuo. Tomo otišao na robiju. Sud prodao na dražbi njegovo imanje da se namire troškovi. Ti si ga kupio uz pola cijene. Njegova žena i djeca gladuju i prose. Da ti je čuti njihove kletve.

»Dosta, dosta!« čepio si Častohlepić uši. »To je bilo davno.«

»A ko je don Matu, župnika u tvom selu, otpremio na robiju? Ko? Ti, izdajice!«

»Prokletstvo na tebe i potomke tvoje« čuo je da grmi glas savjesti.

»Ah« zastenje Častohlepić i uhvati se za srce. Zaljulja se i padne. U padu ga vrbova šiba ošine po licu.

Drugi dan našli su ga seljaci gdje leži mrtav u šikarju pod vrbom. Na modrome licu zrcalio se užas.

»Ne plaća Bog svake subote« govorili seljaci »no sada je došao vrag po svoje!«

Naišao i trgovac šjor Bepi. Otrčao u grad i prijavio. Izašla komisija. Liječnik je ustanovio da je umro od kapi. A zapravo ga ubila njegova grijesna savjest.

Radoslav Kovač

Kukavica

Kuku! kuku! Svi me znate —
U proljeće kad se vrate
laste i još druge ptice
eto s njima kukavice.

Kukavica — tužno ime.
Jadan ko se kiti njime.
Bio čovjek ili ptica
teško je bit kukavica.

Mnogi misle — naopako —
da je nama posve lako.
Kažu: »Niti gnijezda grade,
niti hrane svoje mlade.

To su prave ljenivice
i zle ptice nametnice.
Snesu jaje kamo stignu,
bez brige se uvis dignu«.

Nitko od njih i ne znade
naše boli, naše jade,
koje trpi svaka mati
kad je slična sudba prati.

Bez djece smo, sirotice,
bez radosti — kukavice.
Nikad neće nas zazvati
nitko slatkim riječju: mati!

Zalosni su naši dani...
Dok nam drugi djecu hrani,
mi nemamo mirna sanku,
već k u k a m o bez prestanka.

Gabrijel Cvitan

Svakoga onoga koji je na početku ove godine dobio opomenu, molimo u koliko to već nije učinio, da bi nam odmah doznačio dužnu pretplatu, tako da ga ne moramo posebno opominjati.

UPRAVA „MALI ISTRANIN“

Kukavica

Kuku! kuku! Svi me znate —
U proljeće kad se vrate
laste i još druge ptice
eto s njima kukavice.

Kukavica — tužno ime.
Jadan ko se kiti njime.
Bio čovjek ili ptica
teško je bit kukavica.

Mnogi misle — naopako —
da je nama posve lako.
Kažu: »Niti gnijezda grade,
niti hrane svoje mlade.

To su prave ljenivice
i zle ptice nametnice.
Snesu jaje kamo stignu,
bez brige se uvis dignu.

Nitko od njih i ne znade
naše boli, naše jade,
koje trpi svaka mati
kad je slična sudba prati.

Bez djece smo, sirotice,
bez radosti — kukavice.
Nikad neće nas zazvati
nitko slatkom riječju: mati!

Žalosni su naši dani...
Dok nam drugi djecu hrani,
mi nemamo mirna sanku,
već k u k a m o bez prestanka.

Gabrijel Cvitan

Majmun Klok, mali Jožić i njihove vragolije

Kapetan parobroda na kom su se vozili, bio je vanredno ljubazan gospodin, kao što su, uostaiom, ljubazni svi pravi pomoreci. Iskrcavši ih u Ceuti dugo se s njima oprštao i kao da mu je bilo žao što mu ovakva dva čeljadeta ostavljaju brod. Klok i Jožić bili su se, naime, na brodu vrlo dobro snašli. Jožić je, u dokolici, stao pripovijedati oficirima svoje pustolovine i Klokove majstorije, a oni se smijali ko ludi. Osobito im se svidala dogodovština s balonom, što im ga je slon napuhnuo, a oni odletili njime u Italiju, gdje su ih dočekali ko kakve slavne stratosferske letače.

Kad su već sišli na kopno mornari su im dugo još mahali rupcima, a kapetan je čak, njima u počast, zapištao sirenom, da je sva luka odjeknula.

Došavši u grad, uputiše se odmah do jugoslavenskog počasnog konzula. Bio je to stari naš prijatelj, gospodin Ivanišević, Dalmatinae porijeklom, koji već dugi niz godina živi u Ceuti, gdje je stekao lijep imetak, pa rado pomaže svakog našeg sunarodnjaka, koji se na njega obrati.

— O vi ste to, dragi prefriganci moji. Baš mi je milo, što sam vas upoznao — poveselio se gospodin Ivanišević. Poznam ja vas kao stari groš. Dosta sam ja o vama čuo, vi nemirnjaci jedni. Još se dakle niste smirili? A otkale sada, iz Španije, je li?

— Iz Španije ravno! — odvrati Jožić — ali molim vas, gospodine konzule, recite nam, kako vi znate za nas. I tko vam je brže bolje javio da smo mi bili u Španjolskoj?

— Tko? I vi još pitate? Evo pogledajte: upravo mi je jučer stigla pošiljka najnovijeg broja »Malog Istraninac«. No, lijep bih ja rodoljub bio, kad ne bih bio pretplaćen na taj lijepi list. Ne samo to: ja plaćam dvadeset primjeraka, pa ih dijelim djeci ovdješnjih naših iseljenika. Da vam je samo vidjeti, kako se vesele, kad im ga donesem. A znate čemu se najvećma vesele? Vama! Tebi Jožiću i tvome Klokku!

— Hvala vam, gospodine konzule, vi nam previše laskate. Nijesmo mi toliko zaslužili.

— Ne samo djeca, nego i odrasli ga vole. Svatko u njemu nade ponešto što ga veseli. Netko voli priče, drugi lijepe rodoljubne pjesme, pa svaštice, nadmudrivanja, poučne članke i tako dalje. Evo vam pismo što mi ga je upravo danas pisao naš zemljak iz Saide u Alžiru Ivan Štefanić. Slušajte što piše: Javljam Vam, da se nalazimo ovdje nas priličan broj istarskih bjegunaca, koji bismo željeli, da nam šaljete naš list »Mali

Istraninc. Za sada Vam prilažemo u pismu 5 franaka, a dok nam javite, koliko stoji pretplata, poslat ćemo Vam ostalo. Molimo samo, da nam list čim prije pošaljete jer ga željno očekujemo. Nalazimo se u francuskim kolonijama kao legionari, ali ne možemo nikako da zaboravimo naše domovine. Naši nam znanci mogu pisati na naslov: Ivan Štefanić, No 23.190—1 per R. E. — C. I 2, Saida, Algerie.

— Stanite gospodine konzule! Dajte nam adresu mi idemo tamo da ih posjetimo!

— Što? — začudi se konzul. — Pa tamo je pustinja. Ljute će vas zvijeri rastrgati prije no što ni blizu dodete. Budite pametni, odmorite se lijepo kod mene, ja ću vas ukrcati na prvi jugoslavenski brod, koji bude odlazio u Jugoslaviju i vi ćete poći kući.

— Hvala vam, gospodine konzule, na dobroti, ali mi kod kuće nijesmo toliko potrebni kao ovdje. Zamislite samo, kako će se veseliti naši legionari, kad nas vide. kad čuju da im donosimo pozdrave iz domovine... To je naša rodoljubna dužnost, gospodine! Zar ne Klok? Idemo!!

Klok je sve razumio. Od veselja je triput poskočio u vis i prekopicno se u zraku. Tko veseliji od njega. Konačno to je i razumljivo: Afrika je njegova domovina. Tu se on istom dobro osjeća.

Gospodin Ivanišević je bio ganut.

— Vi ste uistinu vrijedni momci — reče. — Neću vas odvrćati od vašeg nauma. Podite u imenu Božjem.

— Jedno vas tek molimo, gospodine konzule! Vidite mi smo goli i bos, bez novaca i bez oružja. Novaca ne molimo, ali jedna puška s nabojima bi nam u pustinji vrlo dobro došla.

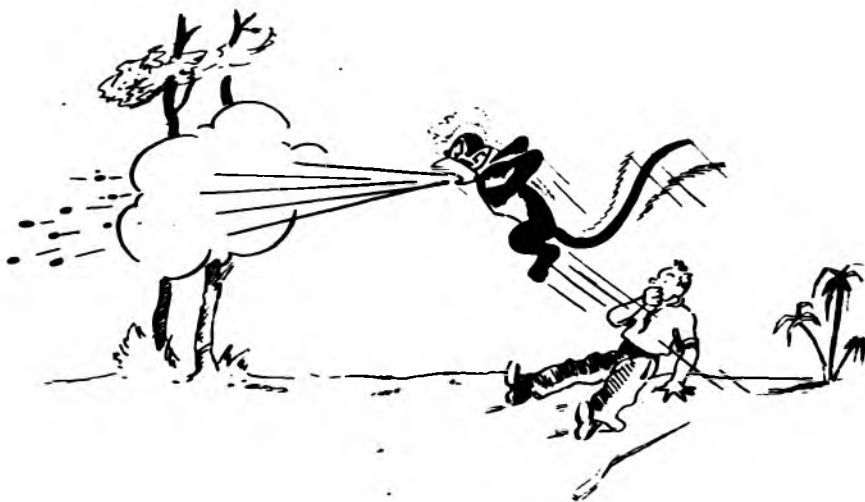
— Dakako, dakako! Sve ću vam dati, najpripravnije će gosp. Ivanišević. Izade iz sobe i za čas se vrati s lijepom vojničkom puškom i pojasom punim naboja. — Eto, to će vam u pustinji biti najbolja obrana. I više će vam vrijediti nego novac.

Iza toga ih gospodski pogosti i opremi ih za dugi put... Još su jednu noć prespavali u gostoljubivoj kući gospodina konzula, a sutradan se otputiše iz grada kroz pustinju prema Alžiru...

Sunce je palilo upravo nepodnosivo. Pustinja duga, beskonačna. Nepregledno more pijeska, nigdje hlada. Do koljena su propadali u pijesak. Isprva su putovali danju, a noću bi se odmarali. Međutim su uskoro došli do zaključka da je bolje danju spavati pod kakvim kamenom, pod kakvom klisurom ili pod kakvom palmom, a noću putovati, jer noći su ipak bile hladnije, pa se lakše hodalo.

Ubrzo su istrošili hranu i piće. Počeli su gladovati. No ni glad nije bila tako strašna kao žeđa. Vukli su se kao sjene.

— Možda bi bili ipak pametnije uradili da smo poslušali konzula, pa da smo se lijepo ukrcali na brod i otišli kući. Sad bi već bili negdje u Dubrovniku ili Splitu, a možda čak i u Zagrebu. Eh, što bismo uživali, — mudrovao je Jožić, opasujući se remenom, da mu hlače ne padnu toliko su mu se bile proširile otkako mu je trbuh upao, jer mu se želudac od gladi bio slijepio s hrptenjačom.

Klok je bio zle volje. U trbuhu mu je krulilo i zavijalo kao kad se stari fijakeri voze kamenom kaldrmom.

— A konzul nam je pričao o nekakvoj zvjeradi, koje da ima mnogo u pustinji. Da se bar pojavi ma kakvo zvjere. Ustrijelili bi ga i najeli se mesa. Ali nigdje ništa, nigdje ni za lijek.

Klok više nije mogao izdržati. Gladan ko vuk dohvati Jožićev kožnati opasač i stade ga gristi.

— Jesi li poludio? — rasrdi se Jožić. Tko je vidio remenje jesti i patrone gutati! Puknut će ti crijeva.

Klok odmahne nehajno šapom kao da je htio reći: Mani Jožiću moja crijeva. Svašta sam ja već pojeo i nikad mi nije naškodilo.

Jožiću se majmun smilio. Mora da je uistinu strašno gladan kad grize remenje i guta patrone. I pustio ga je. Neka mu Bog blagoslovi takav apetit. Bolje da i to pojede, nego da mu tu usred pustinje pogine od gladi.

I bora mi, Klok se nagruvao da ga je bilo upravo smiješno vidjeti! Trbuh mu se napeo ko bubanj.

— Družo, družo, eksplodirat ćeš, smijao se Jožić. Uza svu tragediju koja ih je zadesila nije mogao, a da se ne smije neobičnom izgledu majmunovom.

— Sad si prava pravcata bomba i ne dao Bog da još jednu šibicu progutaš. Odletio bi u zrak i ti i ja.

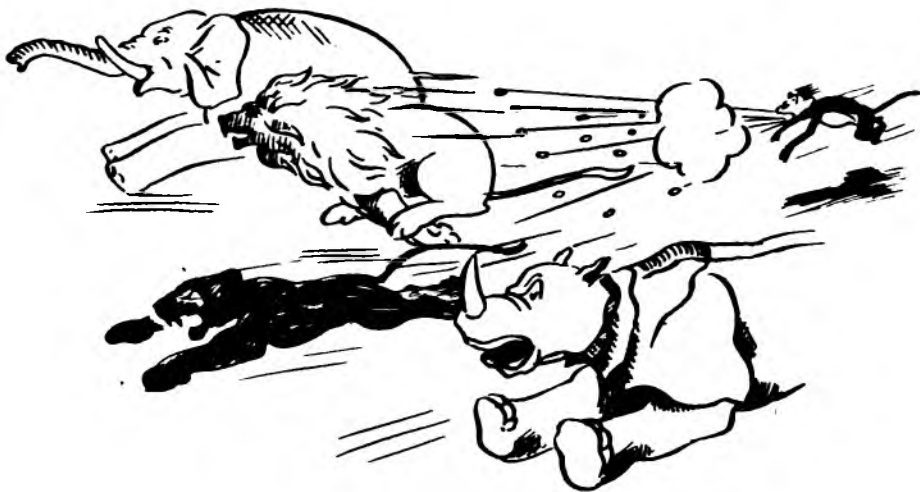
Tek što je to dorekao začuje se strašna rika.

— Zvijeri! Lavovi! prepade se Jožić. Zadrhtao je bome i majmun. Na obzorju se ukažu četiri strašne glave. Podivljali slon, strahoviti nosorog, gladan lav i krvoločna pantera.

— Gotovi smo! krikne Jožić. Nemam ni jedne patrone. Puška mi je prazna. Sve si požderao, gladušu jedan gladni.

Zvijeri nanjušivši plijen, gonjene po svoj prilici od kakove hajke, jurile su brzim skokovima sve bliže i bliže.

— U ime Oca i Sina i Duha Svetoga — prekrstio se Jožić. Ovo su nam zadnji časovi. Zbogom Klok, stari grijehnič. Daj mi ruku i oprostimo jedan drugome. Za koji čas bit ćemo raskomadani. Odoše naše »mudrec glave...

Najednom: (Gospode Bože, to se valjda još nikad nije dogodilo!) Klok se stane prevrtati od grčeva, razvali usta kao da će sve izbaciti što je pojeo i dipne u vis ko da ga je zemlja odbacila od sebe: Tatatatata — tatatatata tatatatata! tatatatâ — tatatatâ! stalo je grmjeti ko iz mitraljeze. Iz razvaljenih usta rigao mu je plamen, a ubojite kugle letjele su na sve strane. Nevidljiva neka sila bacila je Jožića na zemlju. I na svu sreću njegovu. Jer da se nije u taj čas našao na zemlji, kugle koje su frcale iz Kloka sprijeda i straga na sve strane, bile bi ga raznijele i izrešetale.

Čudnovati životinjski četverolist: slon, lav, pantera i nosorog stadoše u prvi čas kao okamenjeni, a zatim udariše u bijeg. Klok koga je neka nevidljiva sila bacala u zrak ko loptu skakao je i nehotice za njima, praskajući sve u šesnaest.

Što je bilo na stvari? Patrone se u majmunovom želucu trenjem upalile i počele redom eksplodirati. Na svu sreću bile su okrenute prema ustima, pa su taneta frcala kroz usta. Ne dao Bog da su patrone bile okrenute na koju drugu stranu. Taneta bi bila raznijela Kloka na komade i od njega ne bi bilo ostalo ništa do jedno šuplje rešeto. Vrašku sreću imade taj Klok!

Ta—ta—ta—ta—tatata — Ta—ta—ta—ta—tatata — grmjelo je i odjekivalo pustinjom — još neko vrijeme, a onda se sve umirilo. Klok se znojio od muke i sav je drhtao. Usta su ga pekla od vatre, a ni pod repom mu nije bilo baš najugodnije. Nije ni čudo: ta bio je živa strojna puška.

Posljedice nijesu izostale: sve četiri zvjerke ležale su na zemlji izrešetane ubojitim hicima.

— Klok, zlatni moj Klok, opet si me jedamput spasio — hvala ti! kliktao je Jožić i zagrlio majmuna. Eto nam sada hrane za osam dana. Peći ćemo, kuhati i jesti do mile volje. Ali, znaš, svaka ti čast, ti imaš upravo majmunski želudac, kad si to mogao izdržati.

Govoreći tako stignu do životinja.

— Hura! Živjeli! zagrmi najednoć sa svih strana. Bila je to jedna skupina crnaca, koji su također gonili ove divlje životinje, ali nemajući pravog oružja nijesu se usudili blizu. Vidjevši sada naše junake klicali su ko ludi od veselja. Imali su i zašto. Pribavili su im hrane za čitavo njihovo naselje, koje je već nekoliko dana gladovalo.

— Živjeli pravi lovci! vikali su i odveli ih u slavlju u svoje selo — uveli ih u kolibe i napojili ih, a zatim dovukavši ubijene životinje udri peći i pripremati gozbu.

Naša su se dva junaka i opet iskazala i crnci su im se od srca odužili.

RAZNO

Leća teška 200 metričkih centi (20000 kilograma). U američkim staklanama izrađena je ovih dana ogromna jedna leća, teška 200 q, debela 69 centimetra, a promjer joj je 5 metara. Većeg komada stakla ljudi još nikada nijesu izlili. Ta je leća (povećalo) namijenjena najvećoj američkoj zvjezdarnici za proučavanje neba. Zvezdoznanci će tim povećalom biti u stanju vidjeti čak i to što stanovnici Marsa jedu za objed!

Koliko vladara imade na cijelom svijetu? Nema ih baš mnogo, jer danas države na cijelom svijetu u velikoj većini su republikanske, pa imadu na čelu predsjednika, kojeg si narod od vremena do vremena bira. Na cijelom svijetu imade danas 7 kraljeva, 2 cara, 2 velika kneza i 1 mikada. Jedna je jedina zemlja u Evropi, koja je kraljevina, a nema kralja. To je Mađarska. Najmlađi kralj na svijetu je naš kralj Petar II, kome je sada 12 godina. U Afganistanu vlada 20 godišnji Mohamed Zahir kan. Najstariji vladar je veliki knez kneževine Lichtenstein Ivan III. Njemu je sada 88 godina. Švedski kralj Gustav navršit će ovih dana 80 godinu.

U dječjem odgojilištu u Lenjingradu nalazi se šestgodišnji dječak, koji je svratio na sebe pozornost cijeloga svijeta, jer je u njega pamćenje, kakvoga svijet dosad nije vidio. Taj je dječak već u svojoj četvrtoj godini, bez ičije pomoći naučio čitati i pisati, u petoj godini znao je savršeno sve četiri vrste računa (zbrajanje, odbijanje, množenje i dijeljenje), a danas kad mu je tek šest godina kadar je u jednom trenu u glavi izračunati svaki umnožak. Njegov je otac željeznički činovnik, a kažu da je sva njegova rodbina imala mnogo dara za matematiku.

Koji je najlakši jezik na svijetu? Najlakši jezik na svijetu je bez sumnje jezik patagonski, jer ga svatko može naučiti govoriti u roku od tri sata. Tim jezikom govore urođenici južne Amerike, a imade u svemu samo 100 riječi. (Mnogi će od vas reći: kamo sreće da moramo učiti patagonski umjesto njemački, latinski ili čak grčki!)

Starome djedu izrasli novi zubi. U Poljicama u Dalmaciji, izrasli su starome Gjuri Marinkoviću, kome su sada 93 godine, novi zubi. Četiri su mu zuba već sasvim vani, a ostali mu istom probijaju... Stari se djed, koji je već preko četrdeset godina bez ijednog žuba, vrlo veseli i kaže, da je to znak, da će još dugo godina živjeti.

U Indiji, zemlji neprocijenivog bogatstva biti će ovih dana velika svadba. Udat će se dvije kćeri najbogatijeg indijskog maharadža. Mi si ne možemo ni zamisliti, koliko će silno bogatstvo dobiti u ime miraza. Svečanosti će započeti time, što će mladenke biti najprije izvagane. Koliko budu one kila vagale toliko će se kila zlata i novaca podijeliti siromasima. Nakon toga će im zavezati oči i odvesti ih u maharadžine riznice. Tu mogu da uzmu blaga, zlata, dragulja i dragog kamenja, kolikogod mogu odnijeti. Koliku vrijednost to predstavlja ne možemo u brojkama ni izraziti.

Otkada se upotrebljavaju pri jelu vilice? Mi si danas ne možemo ni zamisliti, kako bi bilo moguće jesti bez vilica. A ipak tome nije ni tako davno da se u Evropi ni u najboljim kućama nije znalo za vilicu, nego su gosti jeli hranu rukama. Francuski kralj Ljudevit XIV, jeo je rukama, a nakon jela je ruke obrisao u kaput. Istina je, da je vilica stara već preko 550 godina, no dugo je trebalo, dok su se ljudi naučili njome jesti. Vilicu su naime u glavnom upotrebljavali kuhari kod rezanja mesa. Prince Eugen Savojski imao je u svojoj blagovaoni samo jednu jedinu vilicu za sve goste. Car Karlo V. imao ih je već tucet, no još za vrijeme sklapanja mira 1648, poslije tridesetgodišnjeg rata, kraljevski su poslanici za vrijeme gozba jeli bez vilica.

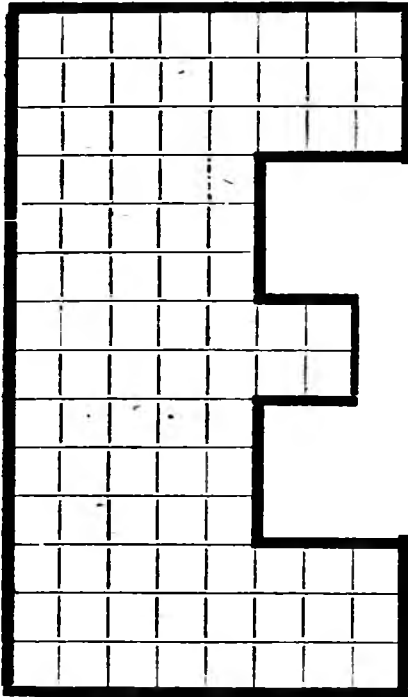
ZAGONETKE I ODGONETKE

ZAGONETKE

ISPUNJALJKA

(Salinger Antonija, Priličće)

I

- Mjesto u Savskoj banovini
- Država na Balkanu
- Žensko ime
- Zao čovjek
- Čovjek na konju
- Muško ime
- Mjesto na Dunavu
- Naši pod Italijom
- Slavenski apostol
- Pripadnik jedne evropske države
- Kontinent
- Živio je na pustom otoku
- Vrst zanatlije
- Stanovnik jednog našeg grada.

II

Od I do II naš najveći junak iz narodne pjesme.

ODGONETKE 6. BROJA

1. Ispunjaljka: Dubrovnik
2. Ispunjaljka: Bratislava
3. Ispunjaljka: Pas, sir, ris, sat, tat, taj
4. Ispunjaljka: Lov, kovač, val
5. Kraljeva šetnja: Čistu obrazu malo vode treba.

Ispravno su riješili: Ivica Mohaček, Zagreb; Zvonimir Vučićević, Zupanja; Zdenko Bohaček, Visoko Janko Mikolji, Visoko; Nikica Carević, Metković; Pavao Hajdić, Mljet; Mikec Ivan, Marija Gorica; Luka Grgruović, Zagreb; Davor Rogutić, Kraljevica; Olga Kraljić, Sušak, Vidikovae 26; Ivo Zorica, Šibenik, sjemenište Gabrijele Rubčić, Sisak; Zdenko Krajnović, Skrad; Mirko Benazić, Sl. Brod; Ivica Bužić, Skrad; Mladen Dragutin, selo Lupoglav 397 p. Brekovičani; Josip Poletti-Kopešić, Zagreb; Vinko Janež, Skrad; Bužić Zdenko, Metković; Franjo Praprotnik, Skrad; Marija Gečan, Meja; Anka Vale, Baška nova; Stanko Vidaa, Hreljin; Rodoljub

Reljić, Osijek; Dragutin Jauk, Skrad; Vido Bijelić, Hreljin; Micika Žagar, Skrad; Franjo Jaksetić, Zagreb; Kolačević Bosiljka, Sušak; Mira Cindrić, Sušak; Inka Čop, Hreljin; Ivan Lovretić, Molat; Ivan Curl, Delnice; Vinko Stamač, Molat; Kreša Kružić, Hreljin; Ivan Viljetić, Zagreb; Josip Puškarić, Hreljin; Zlatko Vidas, Hreljin; Veljko Turina, Križišće; Srboljub Radulović, Osijek; Ivo Acinger, selo Gornji Šarampov p. Ivanićgrad; Dabić Dušan, Osijek; Zorica Paulin, Sušak; Božo Blažina, Hreljin; Ankica Tomlinović, Nova Gradšika, Strossmayerova 55; Dušan Mihelić, Daruvar.

Nagrađeni su: Zvonimir Vučićević, Zupanja; Zdenko Bohaček i Jan-ko Mikolji, Visoko; Olga Kraljić, Sušak; Ivo Zorica, Šibenik; Zdenko Krajnović, Skrad; Mladen Dragutin, Lupoglav; Marija Gecan, Meja; Ivan Viljetić, Zagreb; Srboljub Radulović, Osijek; Ivo Acinger, Gor-Šarampov; Ankica Tomlinović, Nova Gradiška; Gabrijele Rubčić, Sisak.

Ponovno upozorujemo, da sve odgonetke imadu biti pisane čisto i nadasve uredno. Kad se šalje jedno pismo u svijet ono mora biti ogledalo onoga koji ga je napisao. Neuredne, zapackane ili iz školske pisanke istr-gane listove mi ni ne čitamo, nego ih bacamo odmah u koš. Naši suradnici moraju biti marljivi, uredni i čisti, a ne kakvogod mazala.

Oni, koji nisu ovajput mogli biti nagrađeni neka oprostite. Mi bi morali imati jedan vagon nagrada, kad bi htjeli baš svakoga dobrog odgo-netača nagraditi. Pomalo, pa će već svi doći na red.

VESELE ZGODE MAJMUNA KLOKA IZICIĆE KAO POSEBNA KNJIGA

Zgode i nezgode majmuna Kloka i nerazdruživog mu prijatelja Jo-žića koji već evo četvrtu godinu razveseljuje naše male prijatelje svojim majstorijama, sabrat ćemo u jednu lijepu i sjajno opremljenu knjigu, koja će stajati oko 25.— Dinara, a imati će preko 200 stranica sa skoro isto toliko slika.

Molimo sve naše prijatelje, koji bi željeli knjigu imati da nam se jave i pretplate se na knjigu. Ako se nadje barem 500 pretplatnika, mi ćemo knjigu štampati, inače ne možemo.

Gospodu učitelje također molimo, da nam jave, koliko bismo im otprilike knjiga mogli poslati u komisiju, da ih raspačaju među djecom.

Knjiga o majmunu Kloku ne će biti samo zbirka nekakvih šaljivih viceva, ona je puna poduke, puna plemenitih poticaja, a ujedno zabavna i vesela, da će i najozbiljnijega čovjeka nasmijati do suza.

Ljepšega dara ne može zaista nijedan otac, nijedna majka, da svome djetetu pokloni. Pretplatite se stoga na knjigu o veselim zgodama i ne-zgodama najmuna Kloka.

»Mali Istranin« izlazi jedamput mjesečno. — Pretplata iznosi 12 dinara na godinu. — Pojedini broj stoji 1 dinar. — Za inostranstvo dvestruko. Uredništvo i uprava nalaze se u Boškovićevoj ulici br. 20. — Telefon 53-31.

Vlasnik, izdavač i odgovorni urednik: Ernest Radetić, Zagreb, Boškovićeva ulica 20. — Tiskara C. Albrecht (P. Acinger), Zagreb, Radićeva ulica 26. Za tiskaru odgovara Petar Acinger, Zagreb, Gundulićeva ulica 22a.